

מסמך 104

מסמך 104

הצמיחה במושג השילוש

אין לבלבל את מושג השילוש של דת ההתגלות עם האמונות על שלשות של הדתות האבולוציוניות. הרעיונות של שלשות צמחו מתוך יחסים מרומזים רבים, ובעיקר בשל שלושת הפרקים שבאצבעות, משום ששלוש הינו המספר המינימאלי של רגליים אשר יכול לייצב שרפרף, ומשום שאוהל יכול להיסמך על שלוש נקודות משען; יתרה מזאת, במשך זמן רב האדם הפרימיטיבי לא ידע לספור מעבר לשלוש.

מעבר לכמה זוגות טבעיים, כגון עבר והווה, יום ולילה, חם וקר, זכר ונקבה, האדם נוטה בדרך כלל לחשוב בשלוש: אתמול, היום ומחר; זריחה, צהרי-היום ושקיעה; אבא, אימא וילד. המנצח זוכה לשלוש קריאות הידד. את המתים קוברים ביום השלישי, ואת רוח הרפאים מרצים באמצעות שלוש הזלפות של מים.

כתוצאה מן החיבורים הטבעיים הללו בהתנסות האנושית הופיעה השלשה בדת, תופעה אשר אירעה הרבה לפני שהתגלה שילוש האלוהויות של פרדיס, או מי מנציגיו, בפני האדם. מאוחר יותר, לפרסים, להינדים, ליוונים, למצרים, לבבלים, לרומאים ולתושבי סקנדינביה, לכל אלו היו שלשות של אלים, ואולם אלו עדיין לא היו שילושים אמיתיים. מקורן של כלל השלושות של האלוהויות היה טבעי, והן הופיעו בזמן כזה או אחר בקרב רוב העמים התבוניים של אורנטיה. לעיתים מתערבב המושג של שלשה אבולוציונית עם זה של שילוש של התגלות; במקרים הללו לרוב בלתי-אפשרי להבדיל בין האחד למשנהו.

1. מושגי שילוש באורנטיה

ההתגלות הראשונה באורנטיה אשר הובילה להבנתו של שילוש פרדיס נעשתה בידי הסגל של הנסיך קאליגסטיה לפני כחצי מיליון שנה. מושג זה, המוקדם ביותר על אודות השילוש, אבד לעולם בתקופות המעורערות שלאחר המרידה הפלנטארית.

ההצגה השנייה של השילוש נעשתה על-ידי אדם וחווה בגן הראשון ובשני. תורה זו לא אבדה לחלוטין מן העולם אפילו עד לימי של מאקיוונטה מלכי-צדק, כשלושים-וחמש אלף שנה לאחר מכן, מכיוון שהמושג של בני שת על אודות השילוש נשתמר הן במסופוטמיה והן במצרים, אך במיוחד בהודו, שם הוא נשתמר למשך זמן רב בדמות אגני, אל האש הוודי בעל שלושת הראשים.

ההצגה השלישית של השילוש נעשתה בידי מאקיוונטה מלכי-צדק, ואת הדוקטרינה הזו סימלו שלושת המעגלים משותפי המרכז אשר אותם ענד החכם משלם על לוח חזהו. אך מאקיוונטה מצא שקשה מאוד ללמד את הבדווים מפלשתינה על אודות האב האוניברסאלי, הבן הנצחי והרוח האינסופית. מרבית תלמידיו סברו כי השילוש מורכב משלושת הגבוהים ביותר של נורלטיאדק; מעטים הבינו כי השילוש מורכב מריבון המערכת, אב הקונסטלציה והאלוהות של בורא היקום המקומי; ואף פחות מאלו תפשו בקושי את הרעיון של התאגדות פרדיס בין האב, הבן והרוח.

הודות לפעולותיהם של המיסיונרים משלם, נפוצו בהדרגה תורותיו של מלכי-צדק על אודות השילוש ברחבי אזורים נרחבים של אירו-אסיה וצפון-אפריקה. בעידנים של האנדיטים, ובעידנים שאחרי מלכי-צדק, לעיתים קרובות קשה להבדיל בין השלושת לשילושים, הואיל ושני המושגים התערבבו זה בזה והתמזגו במידה מסוימת.

מסמך 104

מושג השילוש השתרש בקרב ההינדים בדמות הווייה, תבונה ואושר. (המשגה הודית מאוחרת יותר לבשה את דמויותיהם של ברהמה, שיווה ווישנו.) אף כי הכוהנים בני שת היו אשר הביאו להודו את התיאורים המוקדמים יותר של השילוש, הרעיונות המאוחרים יותר יובאו על-ידי המיסיונרים של שלם ופותחו על-ידי התבונה הילידית של הודו באמצעות שילוב של הדוקטרינות האלה עם מושגי השלשות האבולוציוניות.

הדת הבודהיסטית פיתחה שתי דוקטרינות בעלות טבע שילושי: המוקדמת שבהן הייתה של מוֹרְה, חוק ואחוזה; הצגה זו נערכה בידי גאוטמה סידהרתא. הרעיון המאוחר יותר, אשר התפתח בקרב הענף הצפוני של חסידי בודהה, כלל את האדון העליון, את רוח הקודש ואת הגואל אשר התגשם בגוף.

ורעיונות אלו של ההינדים ושל הבודהיסטים היו השערות שילושיות אמיתיות, כלומר, הרעיון של מופע משולש של אל מונותאיסטי. מושג אמיתי של השילוש איננו קיבוץ של שלושה אלים נפרדים ותו לא.

העברים ידעו על אודות השילוש ממסורותיהם של הקינים בימיו של מלכי-צדק, אך קנאותם לאל האחד, יהוה, האפילה במידה כזו על כל התורות מסוג זה, עד כי בזמן הופעתו של ישוע הדוקטרינה של אלוהים כמעט ונמחקה לחלוטין מן התיאולוגיה היהודית. הדעת העברית לא יכולה הייתה ליישב בין מושג השילוש לבין האמונה המונותאיסטית באל אחד, אדוני אלוהי ישראל.

בדומה לכך, גם חסידי דת האסלאם לא הצליחו לתפוש את רעיון השילוש. תמיד קשה למונותאיזם בהתהוות להיות סבלני כלפי הֶרֶנִּיקִיטְרִיאָנִיזְם, כאשר הוא מתעמת עם הפוליתאיזם. רעיון השילוש מוצא אחיזה בצורה הטובה ביותר באותן דתות אשר מתאפיינות במסורת מונותאיסטית בטוחה, ושאליה נלווית גמישות דוקטרינאלית. המונותאיסטים הגדולים, העברים והמוסלמים, התקשו להבחין בין סגידה לשלושה אלים, פוליתאיזם, לבין הֶרֶנִּיקִיטְרִיאָנִיזְם, הסגידה לאלוהות אחת אשר מתקיימת במופע אלוהות ואישיות שילושי.

ישוע לימד את שליחיו את האמת על אודות שילוש פרדיס, אך הם חשבו שהוא דיבר באופן ציורי וסמלי. מכיוון שהם ניזונו מן המונותאיזם העברי, הם התקשו לאמץ אמונה אשר עמדה לכאורה בסתירה למושג השולט שלהם על אודות יהוה. והנוצרים המוקדמים ירשו את דעתם הקדומה של העברים באשר למושג השילוש.

השילוש הראשון של הנצרות הוכרז באנטיוכיה וכלל את האל, את דברו ואת חכמתו. פאולוס ידע על אודות שילוש פרדיס של האב, הבן והרוח, אך הטיף לו והזכיר אותו אך ורק במעטים מן המכתבים אשר שלח לכנסיות החדשות שהיו מצויות בשלבי היווצרות. ואפילו אז, ממש כמו רעיו השליחים, בלבד פאולוס בין ישוע, הבן הבורא של היקום המקומי, לבין אישיות האלוהות השנייה, הבן הנצחי של פרדיס.

המושג הנוצרי של השילוש, אשר החל לזכות בהכרה לקראת סיומה של המאה הראשונה שלאחר המשיח, כלל את האב האוניברסאלי, את הבן הבורא של נבאדון ואת הסועדת האלוהית של סאלווינגטון – רוח האם של היקום המקומי ובת לווייתו היצירתית של הבן הבורא.

עובדת זהותו של שילוש פרדיס לא הייתה ידועה באורנטיה (למעט ליחידים בודדים אשר להם התגלתה במיוחד) למן ימיו של ישוע ועד להצגתה בחשיפה התגלותית זו. ואף כי המושג הנוצרי של השילוש היה שגוי באשר לעובדות, הוא היה נכון למעשה באשר למערכות היחסים הרוחניות. מושג זה סבל ממבוכה רק באשר להשלכות הפילוסופיות ולתוצאות הקוסמולוגיות שלו: רבים מאלו בעלי המודעות לקיום הקוסמי התקשו להאמין כי אישיות האלוהות השנייה – החבר השני

בשילוש אינסופי – אכן שכנה אי-פעם באורנטיה; ובעוד שרוח הדברים הינה נכונה, בפועל זוהי איננה עובדה. הבוראים מסוג מיכאל אכן מגשימים את אלוהיותו של הבן הנצחי, אך הם אינם האישיות המוחלטת.

2. אחדות השילוש וריבוי האלוהות

המונותיאזים צמח כמחאה פילוסופית כנגד חוסר עקביותו של הפוליתאיזם. בראשיתו, הוא התפתח באמצעות ארגון הפנתיאון על-פי חלוקת הפעילויות העל-טבעיות למחלקות, לאחר מכן באמצעות הרוממות ההנותאיסטית של אל אחד מעל לאלים רבים, ולבסוף באמצעות החרגתם של כלל האלים, למעט האל היחיד בעל הערך הסופי.

הקרינטיקאינים צומח מתוך המחאה ההתנסותית כנגד היעדר האפשרות לתפוש את יחידותה של אלוהות בודדת אשר עברה תהליך של דה-האנשה, ואשר הינה בעלת חשיבות ביקום אך נעדרת יחסים. בהינתן מספיק זמן, נוטה הפילוסופיה להפשיט את איכויות האישיות ממושג האלוהות של המונותיאזים הטהור, ובכך לצמצם את הרעיון הזה, של אל נעדר יחסים, לכדי מעמד של מוחלט פנתיאיסטי. מאז ומעולם היה קשה להבין את טיבו האיש של אל אשר נעדר מערכות יחסים אישיות שוות עם הוויות אחרות ומתואמות לו. האישיות באלוהות תובעת כי אלוהות שכזו תתקיים ביחס לאלוהות אישית אחרת ושקולה לה.

באמצעות ההכרה במושג השילוש, יכולה דעת האדם לקוות לתפוש משהו מיחסי הגומלין בין האהבה לחוק בקרב בריאות הזמן-מרחב. באמצעות אמונה רוחנית לומד האדם על אודות אהבתו של האל, אך במהרה הוא מגלה כי לאמונה רוחנית זו אין כלל השפעה על החוקים אשר צוו ליקום החומרי. בלא קשר לנחישות שבה מאמין האדם באל בדמות אביו מפרדיס, האופקים הקוסמיים המתרחבים תובעים אף כי יכיר במציאותה של אלוהות פרדיס כחוק האוניברסאלי, כי יכיר בריבונותו של השילוש המתפרשת החוצה מעם פרדיס וחולשת אפילו על היקומים המקומיים המתפתחים של הבנים הבוראים ושל הבנות היצירתיות של שלוש האישיות הנצחיות, אשר איחודן האלוהי הינו עובדת שילוש פרדיס, מציאותו, והיותו לנצח בלתי ניתן לחלוקה.

ואותו שילוש פרדיס ממש הינו ישות אמיתית – הוא לא אישיות ואף-על-פי-כן הינו מציאות אמיתית ומוחלטת; הוא לא אישיות ואף-על-פי-כן הוא תואם לאישיות המתקיימת לצידו – אישיותיהם של האב, הבן והרוח. השילוש הינו מציאות של אלוהות המתעלה מעל לסכום חלקיה, ואשר מתממשת לבסוף מתוך האיחוד של שלוש אלוהויות פרדיס. איכויותיו, מאפייניו ותפקודיו של השילוש אינם בבחינת סכום פשוט של תכונותיהן של שלוש אלוהויות פרדיס; תפקודי השילוש הינם דבר-מה ייחודי, מקורי ובלתי ניתן לחיזוי מלא בהסתמך על ניתוח תכונותיהם של האב, הבן והרוח.

לדוגמא: בהיותו בכדור הארץ, התריע המאסטר בפני חסידיו כי השיפוט לעולם איננו פעולה אישית; תמיד הוא תפקידה של קבוצה. ואף האלים, כאישיות, אינם שופטים. אך הם מבצעים תפקיד זה ממש כשלם שיתופי, כשילוש פרדיס.

התפישה המושגית של שילוש ההתאגדות בין האב, הבן והרוח מכין את הדעת האנושית להצגה הנוספת של מערכות יחסים אחרות של שלשות. ייתכן שההיגיון התיאולוגי בא על סיפוקו המלא באמצעות המושג של שילוש פרדיס, אך ההיגיון הפילוסופי, כמו גם זה הקוסמולוגי, תובעים הכרה בהתאגדויות אחרות של שילוש של המקור והמרכז הראשון, אותם שילושים מסדר שני שבהם פועל ומופיע האינסופי ביקום באופנים אחרים מאשר בתפקיד האב – במערכות היחסים של אל הכוח, האנרגיה, העוצמה, הסיביות, התגובה, הפוטנציאל, הממשות, הכבידה, המתח, התבנית, העיקרון והאחדות.

3. שילושים ושילושים מסדר שני

אף כי מעת לעת האנושות הגיעה להבנה מסוימת על אודות השילוש של שלושת אישיות האלוהות, העקביות תובעת כי האינטלקט האנושי יבחין כי קיימות מערכות יחסים מסוימות בין כל שבעת המוחלטים. ואולם, כל מה שנכון בנוגע לשילוש פרדיס איננו בהכרח נכון בנוגע לשילוש מסדר שני, זאת משום ששילוש מסדר שני הינו דבר-מה אחר משילוש. בהיבטים תפקודיים מסוימים עשוי שילוש מסדר שני להיות אנאלוגי לשילוש, אך מטיבו הוא לעולם איננו הומולוגי לשילוש.

האדם בן התמותה באורנטיה חולף דרך עידן כביר של התרחבות אופקים וגידול מושגים, והפילוסופיה הקוסמית שלו חייבת להאיץ את התפתחותה על-מנת שלא לפגר אחר התרחבות הזירה האינטלקטואלית של המחשבה האנושית. ככל שמתרחבת מודעותו הקוסמית של האדם, הוא מבחין בקשרי הגומלין בין כל מה שהוא מוצא במדעי החומר, בפילוסופיה האינטלקטואלית ובתובנה הרוחנית שלו. ועדיין, עם כל האמונה באחדותו של הקוסמוס, האדם מבחין בריבוי אשר קיים בקיום. למרות כל המושגים הנוגעים לעובדת היותה של האלוהות בלתי-משתנה, האדם רואה שהוא חי ביקום של שינוי מתמיד ושל צמיחה התנסותית. בלא קשר להבנת הישרדותם של ערכים רוחניים, האדם נדרש תמיד לקחת בחשבון את המתמטיקה ואת קדם-המתמטיקה של הכוח, האנרגיה והעוצמה.

באופן כזה או אחר, נדרש ליישב את שלמותה הנצחית של האינסופיות עם צמיחתם-בזמן של היקומים המתפתחים, ועם חוסר-שלמותם של תושביהם ההתנסותיים. נדרש לחלק ולסייג את מושג האינסופיות הכוללת, באופן כזה שהאינטלקט בן התמותה והנשמה המורנטית יוכלו לתפוש מושג זה של ערך סופי אשר לו משמעות ההופכת לרוחנית.

בעוד שהיגיון תובע את אחדותה המונותאיסטית של המציאות הקוסמית, ההתנסויות הסופיות דורשות את הנחת קיומם של מוחלטים רבים, ואת התיאום ביניהם במערכות היחסים הקוסמיות. ללא קיומים מתואמים, לא קיימת אפשרות להופעתן של מערכות יחסים מוחלטות מגוונות, ואין סיכוי לפעולתם של דיפרנציאלים, משתנים, מסגלים, מנחתים, מגדירים או מפחיתים.

במסמכים הללו הוצגה המציאות הכוללת (אינסופיות) כאילו היא מתקיימת בשבעת המוחלטים:

1. האב האוניברסאלי.

2. הבן הנצחי.

3. הרוח האינסופית.

4. אי פרדיס.

5. המוחלט האלוהי.

6. המוחלט האוניברסאלי.

7. המוחלט הבלתי-מוגדר.

המקור והמרכז הראשון, אשר הינו אבי הבן הנצחי, משמש גם כתבנית לאי פרדיס. הוא מהווה אישיות בלתי-מוגדרת בבן, אך אישיות אשר הפכה לפוטנציאלית במוחלט האלוהי. האב הינו

מסמך 104

אנרגיה אשר התגלתה בפרדיס-האוונה, ובעת ובעונה אחת – אנרגיה מוסתרת במוחלט הבלתי-מוגדר. האינסופי מתגלה תמיד בפעולותיו הבלתי-פוסקות של הפועל האחד, בעוד שהוא פועל לנצח בפעולותיו המפצות, אך המוסוות, של המוחלט האוניברסאלי. וכך מתייחס האב לששת המוחלטים המתואמים, וכך חובקים כל השבעה את מעגל האינסופיות במהלך מחזורי הנצח הבלתי-נגמרים.

נדמה כי שילוש מסדר שני של מערכות יחסים מוחלטות הינם בלתי-נמנעים. אישיות מבקשת קשר לאישיות אחרות ברמה המוחלטת, כמו גם בכל הרמות האחרות. וההתאגדות של שלוש אישיות פרדיס מנציחה את השילוש הראשון מסדר שני, איחוד האישיות של האב, הבן והרוח. זאת מכיוון שכאשר שלוש האישיות האלה, כאישיות, חוברות לשם פעולה אחודה, הן מהוות בכך שילוש מסדר שני של אחדות תפקודית, לא שילוש – ישות אורגנית – ואף-על-פי-כן שילוש מסדר שני, איגוד תפקודי של שלושה שהם תמימי דעים.

שילוש פרדיס איננו שילוש מסדר שני; הוא איננו אחדות תפקודית של תמימות דעים; אלא הינו אלוהות בלתי-מחולקת ואשר איננה ניתנת לחלוקה. מכיוון שהשילוש הינו אלוהותם הבלתי-מחולקת, יכולים האב, הבן, והרוח (כאישיות) לקיים מערכת יחסים עם שילוש פרדיס. האב, הבן והרוח אינם מקיימים מערכת יחסים אישית שכזו עם השילוש הראשון מסדר שני, משום שזהו הינו איחודם התפקודי כשלוש אישיות. הם מקיימים במשותף מערכת יחסים אישית כלפי השילוש מן הסדר השני של אוסף אישיותיהם אך ורק כשילוש – כאלוהות בלתי-מחולקת.

וכך ניצב שילוש פרדיס כמערכת יחסים ייחודית בינות למערכות היחסים המוחלטות; קיימים מספר שילושים קיימים מסדר שני, אך רק שילוש קיומי אחד. שילוש מסדר שני איננו ישות. הוא הינו תפקודי ולא אורגני. חבריו הינם שותפים ולא איגודים. השילוש מסדר שני עשויים להיות מורכבים מישויות, ואולם שילוש מסדר שני הינו כשלעצמו התאגדות.

למרות זאת, קיימת נקודת השוואה אחת בין השילוש מן הסדר הראשון לשילוש מן הסדר השני: שניהם מתממשים לבסוף כפונקציות אשר הינן דבר-מה אחר מאשר סך כל תכונות החברים המרכיבים אותם. ואולם, בעודם ניתנים להשוואה כך, מנקודת המבט התפקודית, אין נראית ביניהם שום מערכת יחסים קטגורית מעבר לכך. הם מתייחסים זה אל זה בערך כמו היחס שבין הפונקציה למבנה. אך התפקוד של התאגדות השילוש מן הסדר השני איננו התפקוד של מבנה השילוש או ישותו.

אף-על-פי-כן, השילוש מן הסדר השני הינם אמיתיים; הם אמיתיים עד מאוד. בהם עצמם הופכת המציאות הכוללת לתפקודית, ודרכם מפעיל האב האוניברסאלי שליטה מיידית ואישית על תפקודי שליטת האינסוף.

4. שבעת השילוש מן הסדר השני

בניסיון לתאר את שבעת השילוש מסדר שני, יש לכוון את תשומת הלב לעובדה כי האב האוניברסאלי הינו החבר הראשי בכל אחד מהם. הוא הינו, היה ולעולם יהיה: האב-מקור האוניברסאלי הראשון, המרכז המוחלט, הגורם הקדמון, הבקר האוניברסאלי, מעניק האנרגיה חסר-הגבולות, האחדות המקורית, המקיים הבלתי-מסויג, אישיות האלוהות הראשונה, התבנית הקוסמית הקדמונית והמהות האינסופיות. האב האוניברסאלי הינו המחולל האישי של המוחלטים; הוא הינו המוחלט שבמוחלטים.

ניתן להציע כי טיבם ומשמעותם של שבעת השילוש מן הסדר השני הינו כדלקמן:

מסמך 104

השילוש הראשון מסדר שני – השילוש האישי-תכליתי מסדר שני. זהו קיבוץ של שלושת אישיות האלוהות:

1. האב האוניברסאלי.

2. הבן הנצחי.

3. הרוח האינסופית.

זהו הינו האיחוד המשולש של האהבה, החסד והסעד – ההתאגדות האישית והתכליתית של שלוש אישיות פרדיס הנצחיות. זוהי ההתאגדות של הרעות האלוהית, אהבת היצורים, הפעולה כאב וקידום ההרקה. האישיות האלוהית של שילוש ראשון זה מסדר שני הינם אלים מנחילי-אישיות, נותני-רוח ומעניקי-דעת.

זהו השילוש מסדר שני של הרצון האינסופי; הוא פועל לאורך ההווה הנצחי ובכל זרימת הזמן של העבר-הווה-עתיד. התאגדות זו מניבה אינסופיות רצונית ומספקת את המנגנונים שבאמצעותם הופכת האלוהות האישית לאלוהות של התגלות-עצמית עבור יצורי הקוסמוס המתפתח.

השילוש השני מסדר שני – השילוש מסדר שני של העוצמה-תבנית. בין אם זה אולטימאטון זעיר, כוכב רושף, או ערפילית סובבת, ואפילו היקום המרכזי או יקומי העל, למן התארגנויות החומר הקטנות ביותר ועד לגדולות ביותר, לעולם נגזרת התבנית הפיזית – התצורה הקוסמית – מתפקודו של שילוש מסדר שני זה. התאגדות זו מורכבת מ:

1. האב-בן.

2. אי פרדיס.

3. הפועל האחד.

האנרגיה מאורגנת על-ידי הסוכנים הקוסמיים של המקור והמרכז השלישי; האנרגיה נוצרת בהתאם לתבנית פרדיס, ההתגשמות החומרית המוחלטת; ואולם מאחורי כל התפעול המתמיד הזה עומדת נוכחותם של האב-בן, אשר איחודם הפעיל לראשונה את תבנית פרדיס, עת הופיעה האוונה יחד עם לידתה של הרוח האינסופית, הפועל האחד.

בשעת ההתנסות הדתית, יוצרים היצורים מגע עם האל, אשר הינו אהבה, אך לעולם אסור לתובנה רוחנית מעין זו להאפיל על ההכרה התבונית בעובדה ביקום של התבנית אשר הינה פרדיס. אישיות פרדיס מגייסות את סגידתם מרצון של כלל היצורים באמצעות כוח האהבה האלוהית המשכנע, ומובילות את כל האישיות ילידות-הרוח האלה אל תוך התענוגות הנשגבים של השירות הבלתי-כלה של בני האל הסופיונים. השילוש השני מסדר שני הינו האדריכל של זירת החלל שבה מתרחשים האירועים הללו; הוא קובע את תבניות התצורה הקוסמית.

אם האהבה היא זו המאפיינת את אלוהותו של השילוש הראשון מסדר שני, כי אז התבנית הינה המופע בגלקסיה של השילוש השני מן הסדר השני. מה שמהווה השילוש הראשון מסדר שני עבור האישיות המתפתחות, מהווה השילוש השני מסדר שני עבור היקומים המתפתחים. תבנית ואישיות הינם שניים מן המופעים הכבירים של פעולות המקור והמרכז הראשון; ואין זה משנה עד כמה קשה להבין זאת, עדיין נכון הדבר כי העוצמה-תבנית והאישיות האוהבת הינם מציאות יקום

מסמך 104

אחת יחידה זוהי; אי פרדיס והבן הנצחי הינם התגלויות מתואמות אך קוטביות של טיבו הבלתי-נתפס של אב-הכוח האוניברסאלי.

השילוש השלישי מסדר שני – השילוש מסדר שני של רוח-התפתחות. כלל המופע הרוחני מתחיל ונגמר בהתאגדות זו, המורכבת מ:

1. האב האוניברסאלי.

2. הבן-רוח.

3. המוחלט האלוהי.

למן עוצמת הרוח ועד לרוח פרדיס, כלל הרוח מוצאת את ביטוייה במציאות בהתאגדות זו של שילוש מסדר שני של מהות הרוח הטהורה של האב, ערכי הרוח הפעילים של הבן-רוח, ופוטנציאלי הרוח הבלתי-מוגבלים של מוחלט האלוהות. ראשיתם הקדמונית, מופעם השלם וייעודם הסופי של ערכי הרוח הקיומיים הינו בשילוש מסדר שני זה.

האב קיים לפני הרוח. הבן-רוח פועל כרוח יצירתית פעילה; מוחלט האלוהות קיים כרוח כוללת-כל, ואפילו מעבר לרוח.

השילוש הרביעי מסדר שני – השילוש מסדר שני של אינסופיות אנרגיה. בתוככי שילוש זה מסדר שני הופכים-לנצחיים ההתחלות והסופים של כלל מציאות האנרגיה, למן עוצמת החלל ועד למונוטוה. התקבצות זו כוללת את הבאים:

1. האב-רוח.

2. אי פרדיס.

3. המוחלט הבלתי-מוגדר.

פרדיס הינו מרכז הפעלת הכוח-אנרגיה של הקוסמוס – מיקומו ביקום של המקור והמרכז הראשון, המוקד הקוסמי של המוחלט הבלתי-מוגדר, ומקור כל האנרגיה כולה. בתוך שילוש מסדר שני זה נוכח קיומית פוטנציאל האנרגיה של הקוסמוס-אינסופי, אשר היקום המקיף ויקום האב הינם אך ביטויים חלקיים שלו.

השילוש הרביעי מסדר שני שולט באופן מוחלט ביחידות הבסיסיות של האנרגיה הקוסמית, ומשחרר אותן מאחיזתו של המוחלט הבלתי-מוגדר ביחס ישר להופעת היכולת, באלוהויות ההתנסותיות בעלות היכולות התת-מוחלטות, לשלוט ולייצב את הקוסמוס המצוי במטמורפזה.

שילוש זה מסדר שני הינו כוח ואנרגיה. אינסוף האפשרויות של המוחלט הבלתי-מוגדר מתרכזות מסביב לאֶבְסוֹלוּטוֹם של אי פרדיס, משם נובעים הזעזועים אשר אין לתארם, במה שמלבד זאת הינו שלוותו הסטאטית של הבלתי-מוגדר. והלימתו האינסופית של לב פרדיס החומרי של הקוסמוס האינסופי, פועמת בהרמוניה עם התבנית הבלתי-נתפשת ועם התכנית העלומה של מעניק האנרגיה האינסופי, המקור והמרכז הראשון.

השילוש החמישי מסדר שני – השילוש מסדר שני של אינסופיות תגובתית. התאגדות זו כוללת את:

7

מסמך 104

1. האב האוניברסאלי.

2. המוחלט האוניברסאלי.

3. המוחלט הבלתי-מוגדר.

קיבוץ זה מניב את הנצחתה של התממשות האינוסוף התפקודית של כל אשר ניתן לממש בתוככי מחוזות המציאות הבלתי-אלוהית. שילוש מסדר שני זה מציג יכולת תגובה בלתי-מוגבלת לפעולות ולנוכחויות הרצוניות, הסיביות, המתיחותיות והתבניות של השילושים האחרים מסדר שני.

השילוש השישי מסדר שני – השילוש מסדר שני של האלוהות הקשורה-לקוסמוס. קבוצה זו כוללת את:

1. האב האוניברסאלי.

2. המוחלט האלוהי.

3. המוחלט האוניברסאלי.

זוהי ההתאגדות של האלוהות-בקוסמוס, פנימיותה של האלוהות יחד עם התעלותה של האלוהות. זוהי הושטת היד האחרונה של האלוהות ברמות האינוסופיות לעבר אותן מציאויות אשר מצויות מחוץ למחוזות המציאות אשר הפכה לאלוהית.

השילוש השביעי מסדר שני – השילוש מסדר שני של האחדות האינוסופית. זוהי אחדות האינוסופיות אשר מופיעה באופן תפקודי בזמן ובנצח, האחדות המתואמת של הממשיים עם הפוטנציאלים. קבוצה זו כוללת את:

1. האב האוניברסאלי.

2. הפועל האחד.

3. המוחלט האוניברסאלי.

הפועל האחד מתכלל באופן אוניברסאלי את מגוון ההיבטים התפקודיים של כל המציאות אשר התממשה בכל רמות מופעה, למן הסופיים, דרך הטרנסצנדנטאליים ועד למוחלטים. המוחלט האוניברסאלי מפצה באופן מושלם על ההבדלים הטבועים בהיבטים המגוונים של כלל המציאות הבלתי-שלמה, למן הפוטנציאלים הבלתי-מוגבלים של המציאות האלוהית הפעילה-רצונית והסיבתית, ועד לאפשרויות הבלתי-חסומות של המציאות הסטאטית, התגובתית והבלתי-אלוהית במחוזות הבלתי-נתפשים של המוחלט הבלתי-מוגדר.

בשעה שהם פועלים בשילוש מסדר שני זה, הן הפועל האחד והן המוחלט האוניברסאלי מגיבים גם לנוכחויות אלוהות, וגם לאלה של לא-אלוהות, כפי שעושה זאת אף המקור והמרכז הראשון, אשר במערכת יחסים זו לא ניתן להבחין מושגית, לכל דבר ועניין, בהבדל שבינו לבין ה"אני הוא זה".

הקירובים הללו מספיקים על-מנת להבהיר את מושג השילושים מן הסדר השני. בשל העובדה שאינכם מכירים את הרמות המרביות של השילושים מן הסדר השני, לא תוכלו להבין באופן שלם

מסמך 104

את שבעת הראשונים. אף כי איננו סבורים שנכון הוא להמשיך ולפרט, הננו רשאים להצהיר על כך שקיימים חמישה-עשר שילושים מסדר שני של המקור והמרכז הראשון, שמונה מהם נותרו עלומים במסמכים הללו. התאגדויות עלומות אלה נוגעות למציאויות, לממשויות ולפוטנציאלים אשר מצויים מעבר לרמה ההתנסותית של העליונות.

השילושים מן הסדר השני הינם גלגל האיון של האינסופיות, איחוד הייחוד של שבעת המוחלטים האינסופיים. נוכחותם הקיומית של השילושים מן הסדר השני היא זו אשר מאפשרת לאב-"אני הוא זה" להתנסות באחדות-אינסופיות תפקודית למרות הגיון של האינסופיות לכדי שבעה מוחלטים. המקור והמרכז הראשון הינו החבר המאחד את כלל השילושים מן הסדר השני; בקרבו מצויים ההתחלות ללא-סייג, הקיומים-לנצח והיעודים באינסוף של כלל הדברים – "כל הדברים כולם קיימים בו".

אף-על-פי שההתאגדויות האלה אינן יכולות להעצים את אינסופיותו של האב-"אני הוא זה", נדמה כי הן יכולות לאפשר את מופעה התת-אינסופיים והתת-מוחלטים של מציאות. שבעת השילושים מן הסדר השני מרבים את הגמישות, מנציחים עומקים חדשים, הופכים ערכים חדשים לאלוהותיים, מגלים פוטנציאלים חדשים וחושפים משמעויות חדשות; וכל מגוון המופעים הללו, בזמן ובמרחב ובקוסמוס הנצחי, קיימים בתוככי הקיפאון ההיפותטי של האינסופיות המקורית של ה"אני הוא זה".

5. שילושים מסדר שלישי

קיימות מערכות יחסים משולשות מסוימות אחרות אשר אינן מורכבות מן האב, אך הן אינן באמת שילושים מסדר שני, ותמיד הן נבדלות מן השילושים מן הסדר השני של האב. הן מכונות בשמות שונים, כגון התאגדויות של שילושים מסדר שני, שילושים מתואמים מסדר שני ושילושים מסדר שלישי. הן נובעות מקיומם של השילושים מן הסדר השני. שתיים מן ההתאגדויות האלה מורכבות באופן הבא:

השילוש מן הסדר השלישי של הממשות. שילוש מסדר שלישי זה מורכב מיחסיהם ההדדיים של שלושה מוחלטים ממשיים:

1. הבן הנצחי.

2. אי פרדיס.

3. הפועל האחד.

הבן הנצחי הינו המוחלט של מציאות הרוח, האישיות המוחלטת. אי פרדיס הינו המוחלט של מציאות הקוסמוס, התבנית המוחלטת. הפועל האחד הינו המוחלט של מציאות הדעת, זה המתואם עם מציאות הרוח המוחלטת, וסינתזת האלוהות הקיומית של אישיות ושל עוצמה. התאגדות של שילוש מסדר שני זה מנציחה את התיאום של סך כל המציאות אשר התממשה – הרוחנית, הקוסמית, או של דעת. הוא הינו בלתי-מסויג בממשות.

השילוש מסדר שלישי של הפוטנציאליות. שילוש מסדר שלישי זה מורכב מן ההתאגדות של שלושה מוחלטים של פוטנציאליות:

1. המוחלט האלוהי.

2. המוחלט האוניברסאלי.

3. המוחלט הבלתי-מוגדר.

כך מתקשרים ביניהם מאגרי האינסופיות של כלל מציאות האנרגיה הרדומה – זו של רוח, זו של דעת, או זו הקוסמית. התאגדות זו מניבה את התכלול של כלל מציאות האנרגיה הרדומה. והיא הינה נצחית באופן פוטנציאלי.

כשם שהשילושים מן הסדר השני נוגעים בראש ובראשונה לאיחודה התפקודי של האינסופיות, כך מעורבים השילושים מן הסדר השלישי בהופעתן של האלוהויות ההתנסותיות בקוסמוס. השילושים מן הסדר השני עוסקים בעקיפין, אך אלו מן הסדר השלישי עוסקים במישרין, באלוהויות ההתנסותיות - העליון, המרבי והמוחלט. ואלה מופיעות בסינתזת העוצמה-אישיות המתהווה של ההוויה העליונה. ועבור יצורי הזמן של החלל, ההוויה העליונה הינה התגלות אחדותו של ה"אני הוא זה".

[הוצג על-ידי מלכי-צדק של נבאדון.]